

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **ASPIRE SPORTS, s.r.o.**, se sídlem Jinačovice 514, zastoupená Mgr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Týn 640/2, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2019, čj. 29820-7/2019-900000-311, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2021, čj. 62 Af 90/2019-101,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2021, čj. 62 Af 90/2019-101, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je zařazení konkrétních typů obuvi pod jednotlivé podpoložky kombinované nomenklatury. Nejvyšší správní soud se v projednávané věci zabýval především tím, zda krajský soud řádně vypořádal uplatněné důkazní návrhy.

[2] Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále „celní úřad“) doměřil žalobkyni dodatečnými platební výměry ze dne 15. 4. 2018, čj. 302-23/2019-530000-51, čj. 302-24/2019-530000-51, čj. 302-25/2019-530000-51, čj. 302-26/2019-530000-51, čj. 302-27/2019-530000-51, čj. 302-28/2019-530000-51, čj. 302-29/2019-530000-51, čj. 302-30/2019-530000-51, čj. 302-31/2019-530000-51, a ze dne 16. 4. 2018, čj. 302-32/2019-530000-51, clo v celkové výši 1 453 510 Kč. Předmětem doměřeného cla je dovoz sportovní obuvi. Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a napadené výměry potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně. V žalobě namítala neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu. Žalovaný i celní úřad nesprávně vycházeli z obrazové dokumentace z cizích internetových stránek. Z nich však není možné správně posoudit z jakého materiálu je zboží vyrobeno. Obuv je nutné považovat za usňovou. Žalobkyně k prokázání svého náhledu na zařazení sporného zboží rovněž předložila znalecký posudek Ing. Miloslavy Štachové ze dne 24. 10. 2019, čj. 1211-1/2019.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že celní úřad při zjištění skutkového stavu vycházel z laboratorních zkoušek a z tvrzení žalobkyně, která si až následně ověřoval produktovými fotografiemi dotčené obuvi. Žalobkyně ani nebrojila proti jednotlivým závěrům celních orgánů, při zjišťování skutkového stavu pouze sporovala jejich postup. V řízení opakovaně nereagovala na výzvy celního úřadu, tudíž byla pasivní. Námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto shledal jako nedůvodnou. Nedůvodnou shledal také námitku ohledně nesprávného sazebního zařazení a ztotožnil se se závěry žalovaného. Usňové díly jsou výztuhami ve smyslu celního sazebníku, které jsou našity celou svou plochou na textilní svršek, nedotýkají se mezipodšívky, podšívky nebo goretexové membrány. Pokud tedy znalkyně považovala usňové díly (výztuhy) za materiál svršku a započítala je proto do celkového svrškového materiálu, učinila tak v rozporu s celním sazebníkem.

II. Obsah kasační stížnosti, jejího doplnění a dalších vyjádření účastníků řízení

[5] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Má za to, že krajský soud byl povinen vyhovět návrhu na provedení výsledku znalkyně (s nímž se v napadeném rozsudku nevypořádal) a zároveň měl podrobně odůvodnit, z jakého důvodu se neztotožnil se závěry znalkyně. Závěr krajského soudu v bodě 22. napadeného rozsudku, tedy že po odstranění usňových částí se stále jednalo o obuv použitelnou k chůzi, je nepodložený, rozporný a v rozporu se zjištěním znalkyně. Krajský soud rovněž nesprávně posoudil jednu z usňových částí jako výztuhu. Jak ovšem plyne z doplňkové poznámky 1 kapitoly 64 nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (EU) č. 2017/1925 ze dne 12. října 2017, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále „celní sazebník“), část obuvi tvořící upevňovací systém nemůže být nikdy posouzena jako výztuha. Celní orgány provedly dokazování pouze pomocí fotografií stažených z internetu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že se plně ztotožňuje s argumentací krajského soudu. Skutkový stav byl zjištěn z laboratorního zkoumání Celně technické laboratoře (dále „CTL“) i znalkyně, řadou fotografií a prohlášeními stěžovatelky. Usňové díly obuvi naplňují definiční znaky výztuh podle obecně závazné doplňkové poznámky č. 1 ke kapitole 64 celního sazebníku. K posouzení celního zařazení nebylo třeba znaleckého posudku, jelikož se jedná o právní otázku. Usňové díly (výztuhy) nelze dle poznámky č. 4 písm. a) ke kapitole 64 celního sazebníku započítávat do materiálu svršku, jak nesprávně učinila znalkyně a čehož se dovolává stěžovatelka. Důkazní břemeno tížilo stěžovatelku. Pochybení stěžovatelky bylo zjištěno i v dalších případech. Ve věci je rozhodné, že bylo možné obuv používat k chůzi i po odpáráni výztuhy a se zachováním původního upevňovacího systému. Je tedy nepodstatné, zda je upevňovací systém tvořen usňovými díly, je součástí svrškového textilu nebo prochází usní i textilem. Znalkyně se použitím obuvi nezabývala a její e-mailové tvrzení je nepodložené a neodůvodněné.

pokračování

Stěžovatelka se mylí v tom, že by část obuvi tvořící upevňovací systém nemohla být nikdy posouzena jako výztuha. Ze znaleckého posudku nevyplývá, z jakých důvodů by nebylo možné používat danou obuv k chůzi i po odpárání usňových dílů. Tvzení a právní závěry znalkyně, na rozdíl od jejích skutkových zjištění, nejsou správná. Krajský soud jednoznačně vysvětlil, že definici výztuhy stanovil celní sazebník. Jedná se tak o otázku právní, nikoliv skutkovou.

[7] Stěžovatelka v replice zopakovala, že celní orgány provedly dokazování pouze z fotografií podobné obuvi. Tvzení žalovaného, že po odpárání výztuh a usňových dílů by bylo možné obuv stále používat k chůzi, bylo vyvráceno znaleckým posudkem. Znalecký posudek jednoznačně prokazuje veškerá tvrzení stěžovatelky. Dále navrhuje provedení důkazu, dodatku ke znaleckému posudku ze dne 2. 8. 2021, z něhož dovozuje, že krajský soud dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním.

[8] Žalovaný v duplice konstatoval, že správní soudy rozhodují podle stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka byla ve správním řízení pasivní, žádné znalecké posudky nepředložila a své důkazní břemeno neunesla. Skutkový stav byl jednoznačně zjištěn a plyne i ze znaleckého posudku. Znalkyně ovšem nesprávně provádí právní hodnocení, čímž dospívá k nesprávným závěrům. Žalovaný proto konstatoval, aby návrhu na další dokazování nebylo vyhověno.

[9] Stěžovatelka v triplice a jejím doplnění předložila soudu opatření Policie České republiky o přibrání znalce ze dne 9. 5. 2022, usnesení Městského státního zastupitelství v Brně, jímž bylo zrušeno usnesení Policie České republiky o zahájení trestního stíhání, a výňatek ze znaleckého posudku Jaroslava Pokorného ze dne 30. 8. 2022, ZP 4144-22. Dále tvrdí, že znalecký posudek Jaroslava Pokorného potvrzuje správnost jejího celního deklarování. Žádá, aby tento znalecký posudek byl proveden jako důkaz.

[10] Žalovaný v následném vyjádření namítá, že obuv vymezená v opatření Policie České republiky nemusí nutně být totožná s tou v nyní posuzované věci. Trvá na tom, že relevantní skutková zjištění jsou již součástí spisu. Znalkyně Ing. Miloslava Štachová a CTL dospěly ke stejným skutkovým zjištěním, avšak k odlišným právním závěrům. Tvzení znalce Jaroslava Pokorného, že usňový materiál nelze považovat za výztuhu, není relevantní. Znalec nemá znalecké oprávnění v oblasti celního tarifu a není oprávněn autoritativně aplikovat obecně závaznou právní úpravu. Státní zástupce zrušil usnesení o zahájení trestního stíhání na základě výroku znalce, ke kterému nemá znalecké oprávnění. Je absurdní, aby usnesení opřené o výroky znalce, které hodnotí otázky právní, mělo být důkazem v řízení o kasační stížnosti. Správní soudy by měly rozhodovat podle stavu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v dalším doplnění rovněž konstatoval, že znalec Jaroslav Pokorný vycházel z nově zakoupené obuvi, nikoliv z podkladů ve spisu. Znalec navíc v posudku neodpověděl na otázku, zda textilní svrškový materiál udrží chodidlo dostatečně k tomu, aby uživatel mohl použít k chůzi obuv s původním upevňovacím systémem. Žalovaný má při tom za to, že udrží.

[11] Stěžovatelka k výše uvedeným tvrzením žalovaného namítá, že znalec Jaroslav Pokorný, vzhledem k časové prodlevě, nemohl využít k posudku vzorky obuvi přímo z kontrolovaných zásilek. Jedná se ovšem o obuv vyrobenou ve stejném období. Mezi kontrolovaným vzorkem a obuví kontrolovanou znalcem není patrný žádný rozdíl. Tvzení žalovaného o odlišnosti, i s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské Unie

(dále „SDEU“) ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-571/12, *Greencarrier*, proto neobstojí. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalovaného, že se mohlo jednat o modernizovanou obuv. Výrobce nepřihradil této obuvi nové modelové číslo. Je navíc vyloučené, aby kvůli jednomu distributorovi na minoritním trhu v České republice, měnil výrobce obuv tak, aby spadala do nižšího celně sazebního režimu. Žalovaný svá tvrzení nepodložil důkazy. Výběr vzorku byl proveden dle zadání Policie České republiky, nikoliv stěžovatelkou. Předmětnou obuv nelze celně deklarovat jako obuv textilní. Dále doplňuje, že nebyla v řízení před správními orgány pasivní. V té době totiž neměla danou obuv k dispozici. Vzorky odebrané celními orgány nebyly v souladu s pravidly odebrány vč. referenčního vzorku a ani nebyly po zkoumání dány k dispozici stěžovateli. Ze znaleckého posudku Jaroslava Pokorného plyne, že celní orgány nesprávně zjistily skutkový stav a vyvodily z něj nesprávné právní závěry. Jak také správně podotkly orgány činné v trestním řízení, pro posouzení procentuálního podílu povrchu byly v celním řízení srovnávány boty kotníkové i boty nepokrývající kotník. Podíly usňových dílců proto byly odlišné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Stěžovatelka uplatnila kasační námitky, které lze podřadit pod důvody kasační stížnosti vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Stěžovatelka musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedla v žalobě, aniž by jakkoliv reflektovala argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[15] Stěžovatelka namítá, že celní orgány provedly dokazování pouze z fotografií z internetu. Totožnou námitku vznesla již v řízení před krajským soudem. Ten k ní v bodě 12. napadeného rozsudku konstatoval, že není důvodná. Ze správního spisu naopak vyplývá, že celní úřad při zjištění skutkového stavu vycházel z laboratorních zkoušek a tvrzení stěžovatelky, které si až následně ověřil produktovými fotografiemi obuvi. Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedenou kasační námitku stěžovatelky nelze projednat, neboť nesměruje proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Stěžovatelka nikterak nereaguje na závěry krajského soudu, že celní úřad při zjišťování skutkového stavu vycházel z laboratorních zkoušek a tvrzení samotné stěžovatelky. Námitka je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejedná se totiž pouze o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na výslovně vypořádanou námitku, proti které argumentace stěžovatelky nemůže obstát.

pokračování

[16] Jde-li o námitky projednatelné, stěžovatelka předně namítá, že se krajský soud nevypořádal s návrhem na provedení výslechu znalkyně Ing. Miloslavy Štachové.

[17] Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je povinností soudu zdůvodnit, proč neprovedl navržený důkaz, přičemž v odůvodnění rozhodnutí musí své stanovisko přiměřeně vyložit (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 582/01). K povinnosti soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení v řízení účastník navrhl, se již vyslovil též NSS např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS. Zde dovodil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Opomenutí takové povinnosti však nemusí mít vždy vliv na zákonnost rozhodnutí, je-li například zřejmé, že se jednalo o důkazy zjevně nadbytečné. O takovou situaci se jedná typicky tehdy, pokud lze prokazované skutečnosti bez dalšího zjistit z listin založených ve správním spisu (viz např. usnesení NSS ze dne 3. 8. 2017, čj. 9 Azs 120/2017-34, srov. též rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2011, čj. 5 As 62/2010-126).

[18] Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že stěžovatelka vznesla návrh na provedení výslechu znalkyně během ústního jednání u soudu dne 20. 5. 2021, byť tak učinila „z opatrnosti“ s tím, že má za to, že znalkyně se již k námitkám žalovaného vyjádřila. Krajský soud v souvislosti s důkazními návrhy stěžovatelky dle záznamu z jednání uvedl, že skutkové okolnosti jsou zřejmé již ze zprávy CTL a znaleckého posudku. Doplnil, že zařazení do celního sazebníku je otázkou právní, nikoliv skutkovou. Návrhu tedy nevyhověl. Písemné odůvodnění napadeného rozsudku ovšem nikterak neuvádí, jak s důkazními návrhy krajský soud naložil, tedy zda důkazy provedl, resp. z jakého důvodu návrhům nevyhověl. Neobsahuje navíc ani rekapitulaci toho, že stěžovatelka tyto důkazní návrhy v průběhu řízení navrhla. Jak plyne z výše citované judikatury, krajský soud je povinen o důkazním návrhu rozhodnout v rámci rozhodovacích důvodů a obsáhnout toto rozhodnutí do písemného vyhotovení rozsudku. Zamítnutí návrhu na provedení důkazu pouze v ústní formě v rámci jednání je nedostatečné, nelze-li seznat ani z kontextu odůvodnění rozsudku, jak soud na důkazní návrh reagoval (to má především svůj význam z hlediska možnosti účastníků reagovat na závěry krajského soudu kasačními námitkami). Krajský soud tudíž zatížil napadený rozsudek vadou, jelikož se v jeho odůvodnění o daném důkazním návrhu nikterak nezmiňoval. To však ještě dle výše citované judikatury není bez dalšího vždy důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda uvedená vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, resp. zda tento důkazní návrh byl zjevně nadbytečný.

[19] Krajský soud v bodě 18. napadeného rozsudku dospěl k závěru, že jedna z rozhodujících otázek pro správné zařazení sporného zboží do celního sazebníku je otázka, zda po odpárání dílů z usně bude možné obuv stále používat k chůzi. Dále konstatoval, že znalecký posudek na otázku, zda po odpárání dílů z usně bude možné obuv stále používat k chůzi, odpověď nenabízí, ale toliko vyslovuje, že obuv po odpárání dílů z usně nebude možné plnohodnotně používat k původnímu účelu (tj. jako „outdoorovou“ obuv). V bodě 19. napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že jestliže znalkyně v e-mailu, který stěžovatelka doložila při jednání, uvedla, že obuv nelze užívat „k jakémukoli způsobu chůze“, jedná se o závěr, který je rozporný se závěrem obsaženým ve znaleckém posudku. Není navíc zřejmé, jak k němu znalkyně dospěla, ani z čeho ho dovozuje, neboť nemožnost užívat boty k chůzi ze znaleckého posudku neplyne. V bodě 22. napadeného

rozsudku navíc doplnil, že z obrazové části znaleckého posudku soudu plyne, že po odstranění usňových částí se o obuv použitelnou k chůzi jednalo.

[20] Z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že posudek vypracovaný CTL (ze kterého primárně vycházel žalovaný a jeho závěry převzal i krajský soud) je jen jedním z možných důkazů a může být jinými důkazními prostředky - znaleckým posudkem - zpochybněn (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 42/2007-55, č. 1493/2008 Sb. NSS). Zařazení zboží do příslušného čísla celního sazebníku je otázkou právní. Otázkami skutkovými lze ovšem chápat např. posouzení vlastností, funkcí a využití zboží (rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2004, čj. 2 As 59/2003-70, č. 628/2005 Sb. NSS). V případech, kdy soud ve správním soudnictví posuzuje otázky specializované, vysoce odborné, vymykající se znalostem soudců, musí k tomu využít příslušné procesní nástroje, a to odborné vyjádření nebo znalecký posudek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 7 As 165/2012-22). Obecně přitom platí, že soud znalce vyslechne. Pouze v odůvodněných případech se může soud spokojit s písemným posudkem znalce (§ 127 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Výslech znalce je namístě zejména v případech, kdy vznikají pochybnosti o správnosti nebo úplnosti posudku (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 33 Odo 324/2005).

[21] Nejvyšší správní soud má v nyní projednávané věci předně za to, že argumentace krajského soudu je v souvislosti s otázkou vypořádání důkazních návrhů stěžovatelky vnitřně rozporná. Krajský soud totiž nejprve konstatoval, že se znalkyně použitím obuvi po odpárání dílů z usně ve znaleckém posudku nezabývala, resp. že znalecký posudek neprokazuje, že by k běžné chůzi skutečně nemohla sloužit. Následně však dospěl k závěru, že její doplňující e-mail (ve kterém jednoznačně uvedla, že po odpárání dílů z usně nelze obuv k běžné chůzi používat) považuje za rozporný se znaleckým posudkem. Není tak zcela zřejmé, zda má soud za to, že znalecký posudek obsahuje hodnocení možného využití bot k běžné chůzi i po odpárání dílců, či nikoliv. V tomto ohledu tedy nelze ve vztahu k návrhu stěžovatelky považovat reakci krajského soudu za dostatečnou. Uvedené platí tím spíše, že ve světle výše nastíněné judikatury je otázka, zda po odpárání dílů z usně nelze obuv k běžné chůzi používat, otázkou skutkovou. Jedná se navíc zjevně o otázku specializovanou a vysoce odbornou. Za této situace se proto (bez dalšího) nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že z obrazové části znaleckého posudku plyne, že se jednalo o obuv k chůzi i po odstranění usňových částí. Skutkový stav nebyl dostatečně objasněn a k jeho vyjasnění mohl sloužit (mimo jiné) právě i výslech znalkyně. Ten se v dané věci nabízel tím spíše, že stěžovatelka předložila soudu další (již zmiňované) vyjádření znalkyně ze dne 7. 5. 2021, které krajský soud považoval za rozporné se znaleckým posudkem. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani to, že daný důkazní návrh (výslech znalkyně) stěžovatelka uplatnila „z opatrnosti“. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud v řízení dopustil vady s vlivem na zákonnost, jelikož se v odůvodnění napadeného rozsudku důkazním návrhem na výslech znalkyně nezabýval a zároveň je zřejmé, že se nejednalo o důkaz zjevně nadbytečný. Bylo tak povinností soudu v dané situaci na důkazní návrh stěžovatelky řádně reagovat.

[22] Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že stěžovatelka mimo výslechu znalkyně na ústním jednání před soudem navrhovala také výslech úřední osoby z CTL laboratoře. Ani o tomto návrhu ovšem soud odpovídajícím způsobem nerozhodl.

pokračování

[23] Vzhledem k uvedeným skutečnostem je daná kasační námitka důvodná. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Kasační soud se proto nemohl zabývat dalšími kasačními námitkami, jelikož ty nespočívají v samostatných a oddělitelných argumentačních liniích. Pokud není postaveno najisto, z jakých skutkových zjištění mělo být v dané věci vycházeno, nelze se zabývat otázkami souvisejícími se samotným zařazením zboží. Nejvyšší správní soud neopomněl ani další důkazní návrhy stěžovatelky navrhnuté v tomto kasačním řízení. Vzhledem k tomu, že zdejší soud kasační stížnosti vyhověl a shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, aniž by se zabýval věcnou podstatou původního sporu, bylo by však provedení těchto důkazů v tomto řízení předčasné a nadbytečné. Je na stěžovateli, aby případně uplatnila důkazní návrhy v dalším řízení u krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní shledal kasační stížnosti důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu proto zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Především se přezkoumatelným způsobem vypořádá s důkazními návrhy stěžovatelky. Krajský soud v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu